

terne angaaer; ethvert af Raadets Medlemmer frit for at give Afkald paa dem, og hvad de Anliggender angaaer, som Rigsraadet vilde beholde tilbage, da er det netop de Anliggender, der behøves, for at forfætté den svingerede Tilværelse, som det nu engang har, og fuldføre den dermed følgende Opgave, som det har været umuligt at berøve det, nemlig den, at være medbestemmende med Hensyn til den kommende Forsatnings Skikkelse. — Naar det ærede Medlem sagde, at han kunde forstaae et Statscoup, men ikke kunde forstaae den Vej, som vi her foreslaae at følge, da er det jo Noget, som det ærede Medlem selv maa om, hvad han forstaaer, og hvad han ikke forstaaer; men naar han sluttede med, at den hele Fortolkning er vrang, og at det er Lovtrækkert, saa skylder han os idetmindste Forsøget paa at bevise dette, men han blev staaende ved den blotte Paastand. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Bde Krebs (A. Børgensen) var i saa Henseende langt mere indbefommende; med dette ærede Medlem kan man fuldstændigt discutere, da han søger at bevise sine Paastande. Uheldigt imidlertid for ham, men heldigt for os, gif han ud fra den Forudsætning, at den Fortolkning, som vi gaae ud fra, ligger i Ordene, at den ikke strider imod Ordene. Hvad det ærede Medlem søgte efter som det, der skulde modbevise, hvad der ligger i Ordene, var, hvad han kaldte Bestemmelsens sande Indhold, Bestemmelsens sande Mening; men i sin Søgen efter denne sande Mening kom han, forekommer det mig, ind paa forskjellige Vildspor, saa at han ikke paa nogen Maade fandt, hvad han søgte. Det ærede Medlem appellerede til Bestemmelsen i Rindgjørelsen af 28de Januar 1852, og Statsbudgettet for 1853—54, der dannede Grundlaget for Fordelingen imellem Fælles og Særligt; men det har ikke det Allermindste at gøre med denne Sag. Ved disse Bestemmelser blev det fastsat, hvad der var Fælles, og hvad der var Særligt; men Bestemmelsen deraf har ikke det Mindste at bestille med Spørgsmaalet om, hvorledes det Fælles skal gjøres til Særligt, eller hvorledes det Særlige skal gjøres til Fælles. Det samme Vildspor var han inde paa, naar han talte om de Forhandlinger, der vare

førte i 1855. Han udviklede her, at det under disse Forhandlinger var Gjenstand for en vildløstlig Strid, om man skulde bestemme det Fælles ved udtrykkelig Fortegnelse og det Særlige ved negativ Bestemmelse, eller omvendt: det Fælles negativt og det Særlige ved udtrykkelig Fortegnelse. Men deraf, at der har været Strid herom, kan han dog virkelig ikke drage nogen som helst Slutning med Hensyn til, hvad Følgen bliver af, at enten det Ene eller det Andet er blevet valgt. Man valgte nu, at det Særlige skulde være det, der udtrykkeligt, positivt bestemtes, og det Fælles det, som kun bestemtes negativt. Den nødvendige Følge deraf er, at hvad der er negativt bestemt, modtager altid nødvendigtvis sin Begrændsning ved det, der er positivt bestemt. — Naar han omtalte et kongeligt Rescript af 29de August 1855 og satte det i Forbindelse med en Slags Overeenskomst eller et Tilfagn fra Regjeringen om, at der ikke vilde blive frataget den særlige Lovgivningsmagt noget Anliggende uden Rigsdagens Samtykke, da er dette rigtigt, men det vedrører jo ikke denne Sag. Det Spørgsmaal, der i 1855 i saa høi Grad optog Opmærksomheden, var slet ikke det, hvorledes det Særlige skulde gjøres til Fælles eller det Fælles gjøres til Særligt, men det var dette, om Regjeringen ikke vilde misbruge Bestemmelsen i Fællesforsatningslovens § 19 om, at de Anliggender vare fælles, som ikke udtrykkeligt vare bestemte at skulle være særlige, paa en saadan Maade, at den lod Anliggender, der vel kaldt ind under almindelige Rubrikker af Fortegnelsen over det Særlige, men ikke vare specielt nævnte i denne, gaae over til at være fælles. En Forsikkring om, at saadant ikke vilde blive gjort, blev givet af Regjeringen, men der blev ikke givet nogen som helst Forsikkring — og det kunde der heller ikke — om det Spørgsmaal, der berører denne Sag, nemlig om, paa hvilken Maade det Fælles skal gjøres til Særligt. — Naar det ærede Medlem saa aldeles forcastede den Paastand, at der efter Fællesforsatningens egen Natur ikke af den fælles Lovgivningsmagt kan tages nogen Bestemmelse om Fællesanliggendes Omlægning til det Særlige, og paa stod, at der var mangfoldige Maader, hvorpaa en saadan Bestemmelse kunde optages